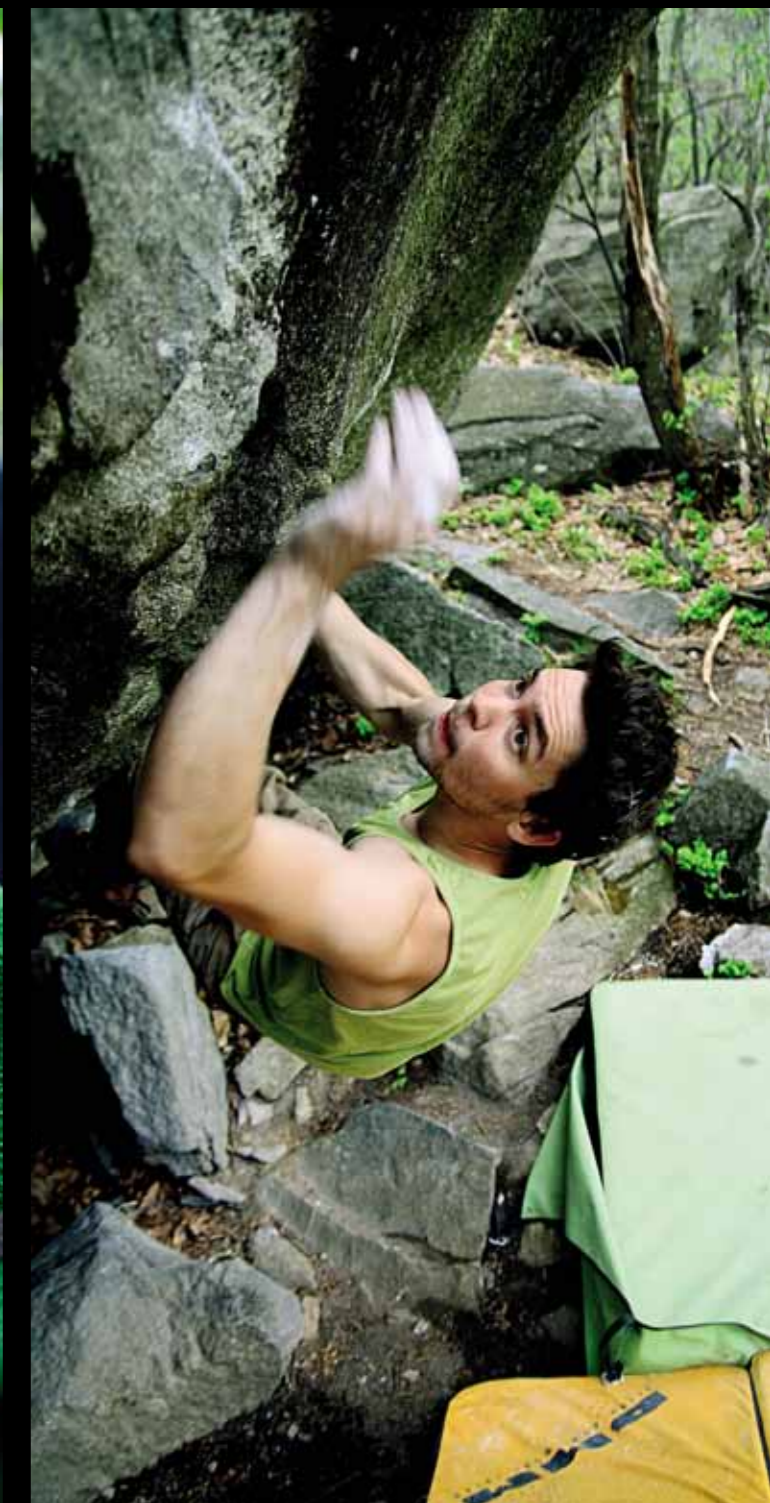

> **SPESIALIST:** Andreas Hetland Olsen har lagt tauet på hylla og bruker nå all sin tid på buldring.

>> **ESTETIKER:** - Før brydde jeg meg ikke så mye om hvor fint et bulder var, men var mer opptatt av graden. Med årene er jeg blitt mer kresen, sier Andreas.

STEIN PÅ HJERNEN

Ord og bilder Trond Ola Tilseth

Profil Andreas Hetland Olsen

Andreas Hetland Olsen (26) ser ikke skogen for bare stein. Han er best i landet til å komme seg på toppen av dem.

- **Jeg skjønner at mange** synes det er idiotisk å bruke dager på å gå et bulder, når man bare kan luske opp på baksiden på ti sekunder. Men å gå et bulder som i utgangspunktet virket umulig, gir meg den samme mestringfølelsen som for eksempel en skikjører får av å kjøre ned en vanskelig linje, sier Andreas.

Nå reiser han rundt omkring i Europa for å finne ut hvor god han egentlig kan bli i denne sporten.

Han har vært på buldreise sammen med kjæresten Janne Linn Tjelta (29) siden februar. Etter planen skal turen vare et år. Fri Flyt treffer de to i skogen rundt den sørsveitsiske landsbyen Chironico. Området er en lekegrind for buldrere og det er nettopp for å leke

at Andreas og Janne er kommet.

- Mange sier at de ikke ville fikse et helt år uten å jobbe eller studere. Men jeg har ikke noe problemer med å få tiden til å gå, så lenge det finnes interessante buldreproblemer rundt omkring i verden, sier Andreas.

Kjæresteparet disponerer en Citroën varebil, som vanligvis fungerer som overnattingsplass. Men et regnskylt som skal vare i fire dager har fått dem til å ta inn i en leilighet i landsbyen Ludiano. Ventetiden fylles med å se buldrefilmer, sortere buldrebilder, og å surfe rundt på nettet for å oppdatere seg på buldrekollegers bestigninger.

- **Janne sier jeg burde** ha flere interesser. I løpet av

reisen har hun for eksempel vært på topptur og gått på ski. Men det motiverer meg ikke. For meg er det bare buldring som gjelder, sier Andreas.

- Han er temmelig ensopret, bekrefter kjæresten. Kanskje er en slik ensoprethet nødvendig for å få de fantastiske sportslige resultatene Andreas har oppnådd i løpet av turen. De knallharde buldrene Boogalaga (8B) og Amber (8B) har måttet gi tapt for bergenserens sterke fingre og presise teknikk. Begge disse buldrene er så harde at bare den ypperste verdensklassen greier å gå dem.

Nå er det stlett ikke slik at Andreas buldrer fordi han var helt talentløs i tauklättring. Også med tau og sele var han helt i norgestoppen. Men han kuttet stort sett

ut denne disiplinen for fire år siden. Han har gått flere niere i Bergen, og på den siste tauklatreturen han var på i 2005 flasket han Sueres Froides (9-/9) i Ceuse.

Og da han begynte å klatre som 16-åring var ikke buldring noe tema en gang. - En kompis hadde kjøpt klatreutstyr i Polen, og vi testet det i Voss. Ingen av oss hadde noe peiling. Vi la tauet rundt et tre uten verken slynger eller karabinere for å sikre oss opp en steinrøys. Tauet ble selvfølgelig slitt ut på en ettermiddag, ler

Andreas. Etter hvert lærte de seg hvordan tingene skulle gjøres slik at utstyret varte litt lenger. Andreas ble også kjent med flere klatrere som skulle bli til stor inspirasjon for ham.

- **Jens Henrik Hammerås var den** som pusha graden og fikk oss til å ta i enda mer. Problemet hans var at han hadde en dårlig kropp. Knærne og fingrene hans røyk til en stadighet så han måtte gi seg til slutt. Magnus Midtbø var bare en liten unge på den tiden. Der vi andre nådde neste tak ved å strekke

litt på oss, måtte han gjøre en haug med flytt. Men han var så sykt god at han kom seg forbi likevel. Alle vi gutta presset hverandre til å stadig prestere mer. Vi hadde ingen begreper om oppvarming, hvile mellom hvert forsøk eller andre selvsagte ting for de fleste idrettsfolk. Min første 8- gikk på det fjortende forsøket på en dag, smiler Andreas.

Førstegangstjenesten i militæret står som selve marerittet for en klatrer som frykter lange perioder uten mulighet til å trene på regelmessig basis. Men indirekte kan Andreas takke forsvaret for at han økte nivået sitt med flere hakk. Han fikk nemlig gjennomføre førstegangstjenesten som sivilarbeider for Bergen Klatreklubb. Dette var selvfølgelig ikke ren flaks. For å få gjennomføre førstegangstjenesten som sivilarbeider må man vanligvis stå på venteliste i flere år. Men hvis du først melder deg til vanlig førstegangstjeneste, og så «finner ut» at du er pasifist, og det «tilfeldigvis» trengs en sivilarbeider i Bergenshallen, så har du plutselig fjorten måneder med seks timers opphold på klatrevegg hver dag. Sånt blir man sterk av.

- **Det var i Bergenshallen** jeg begynte å treffe de rette folkene. Jomar Bekkelien skulle bli en god kamerat og en viktig inspirasjonskilde. Han hadde et helt nytt syn på hvordan klatreruter skulle skrues. Det var ikke så viktig for ham å få dem til å ligne på utendørsruter. Rutene hans var tredimensjonale og atletiske, de tvang deg til de merkelige posisjoner, og av og til måtte du klatre nesten opp ned. Det handlet ikke

Vi hadde ingen begreper om oppvarming, hvile mellom hvert forsøk eller andre selvsagte ting for de fleste idrettsfolk. Min første 8- gikk på det fjortende forsøket på en dag, smiler Andreas.

Profil Andreas Hetland Olsen

lenger bare om krimper og pincher, men om å trene hele kroppen. Og jeg er overbevist om at dette gjorde meg til en bedre klatrer, sier Andreas.

Gjennom Jomar ble Andreas også kjent med brødrepåret Tore og Magne Tjelmeland. De fire skulle etter hvert danne en egen liten klikk med lange treningsøkter og sær humor på brødrenes klatrevegg på Misje utenfor Bergen.

- **Andreas snakker om kompisene** sine hele tiden. Jeg tror han savner dem veldig, sier Janne, etter at Andreas har fortalt en lengre historie, som inkluderer innendørs buldring på Misje, i fem minusgrader og med obskur polsk musikk på et gammelt stereoanlegg.

- Det er en bra gjeng. Tore er kongen av sarkasme, og den som styrer tonen i gruppa. Magne er så snill at han daver om han blir snillere. Han er grunnleggeren av Tjelmeland Friksjon, og var med på å finne opp et dataprogram som tegner klatrevegger, regner ut hvor store finerplater som trengs, antall skruer og hvordan stålskjelettet skal kuttes. Til slutt har vi Jomar, som har fantastisk god peiling på klatring. Han har alltid gode inputs, og når et bulder ikke går, er det han som kommer med de mest kreative innspillene til beta, forklarer Andreas.

Det er fjerde gang Andreas er i Sveits. Han har også vært i buldreparadisene Fontainebleau i Frankrike flere ganger, han har buldret i Albarracín i Spania, Rocklands i Sør-Afrika og i Joe's Valley i Utah. - Jeg liker å være på tur, men jeg er også veldig glad i

å buldre i Norge. Det hadde ikke vært noen vits i å dra hjemmefra om det ikke var for klimaet. Kysten langs Vestlandet er jo stappfull av stein. Favorittstedet hjemme i Norge er Matre, en times kjøretur fra Bergen.

- Jomar ringte i dag og fortalte at de hadde funnet flere linjer. Jeg gleder meg til å se dem. Det er mulig jeg liker Matre så godt fordi det var vi som oppdaget det, men uavhengig av at det er «vårt», tror jeg det er et av de feteste buldrestedene i landet. Stedet er fraflyttingstruet så lokalbefolkningen setter veldig pris på at vi er der, selv om de sikkert synes det vi holder på med er helt absurd. Nå håper de buldringen skal bidra til å redde bygda.

Andreas ble ferdig utdannet geolog like før jul. Selv mener han at han sikkert kunne glidd inn i en jobb som «oljehore», som han kaller det, men for øyeblikket er han ikke så interessert i det. På spørsmålet om hvilke fremtidsplaner han har, gløtter han ut på regnet som høljer ned over Tessin-regionen, og sier:

- Hvis nedbøren gir seg håper jeg å gå Salamandre (8a+) i Brione. Jeg har prøvd den et par ganger og tror jeg skal kunne greie det.

- Hva med fremtidsplaner på lengre sikt? Når skal du begynne å jobbe som vanlige folk?

- Vet ikke. Jeg håper et eller annet fint selskap vil ha meg når jeg blir klar. Først må jeg få rast fra meg. Det er vel neppe i selskapets interesse at jeg sitter på kontoret og drømmer om buldring på godværsdager. Inntil videre nyter jeg øyeblikket, sier Andreas.

Andreas Hetland Olsen

ANDREAS HETLAND OLSEN

Født: 16.04.1983

Fra: Bergen

Bor: I en rød Citroën varebil

Sponsorer: Tjelmeland Friksjon. Norsk Fjellsport

Andreas om konkurranser: De motiverer meg ekstremt lite. Alt for mye tid går med til venting. Jeg greier ikke å gire meg opp, og hvis det er gode forhold ute, føler jeg at jeg skulle vært på et helt annet sted.

Andreas om tauklatring: Når man bruker et kvarter på å gå en sportsklatrerute, klatrer man egentlig bare i fem minutter. De resterende ti minuttene går med til å henge på takene for å ta seg inn. I buldring er du i bevegelse hele tiden. Det er mye mer intens og for meg mye mer tilfredsstillende.

Andreas om å reise: Jeg er veldig glad i å besøke nye steder, men orker ikke dra på de typiske severdighetene. For meg er det viktige med reisene å bli kjent med nye folk og kulturer.

Andreas om å være på buldretur med kjæresten: Det er første gangen vi bor så tett innpå hverandre. Men det går nok bra. Janne er en herlig jente og det er også veldig fint at hun er helt uavhengig av meg når vi er ute og buldrer.

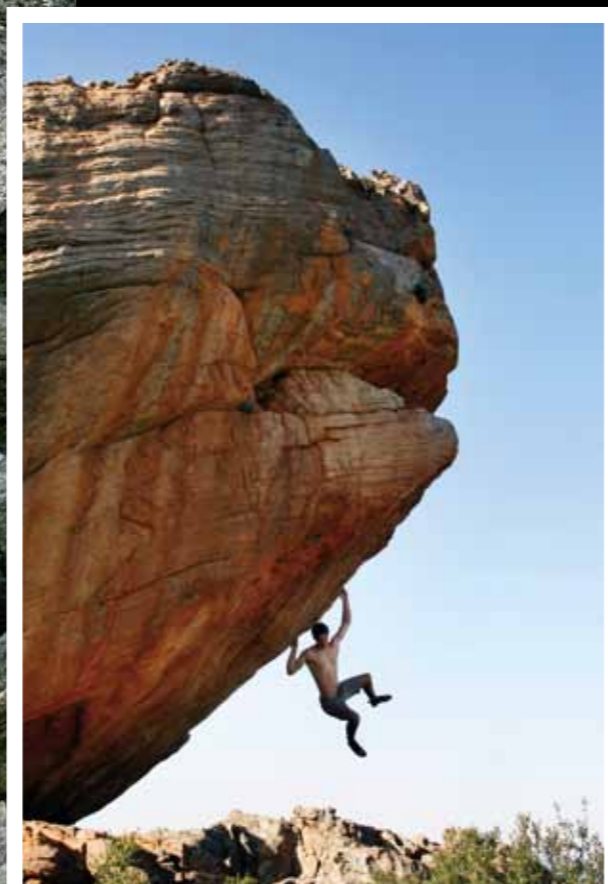
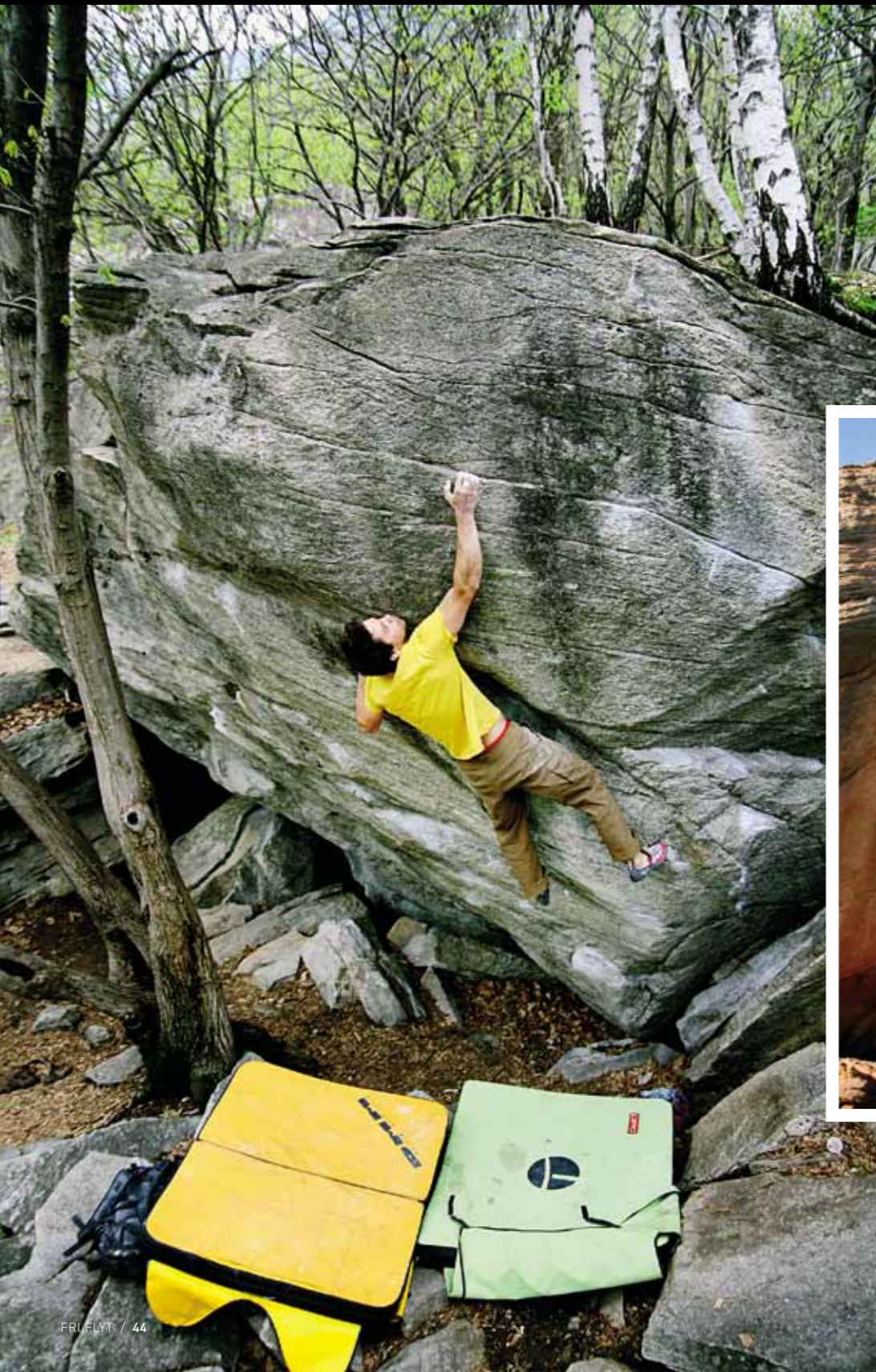
MERITTER:

Buldring:

1. Phantalassa (8B), Sotra, 2006
2. Black Shadow (8B), Rocklands, Sør-Afrika, 2008
3. Madiba (8B+), Rocklands, Sør-Afrika, 2008
4. Boogalaga (8B), Chironico, Sveits, 2009
5. Amber (8B), Brione, Sveits 2009

Ruter:

1. Tjelmeland Friksjon (9), Loddefjord, 2002
2. Kvelden Siste Dans (9), Loddefjord, 2002
3. Materieell Tetthet (9), Høyanger, 2006
4. Flasket Sueures Froides (8a+) Ceuse, Frankrike (2005)

VESTLENDING: I steinura rundt bygda Matre utenfor Bergen har Andreas funnet sitt norske buldreparadis. Her på Gjeddehenget (8A+). Bilde: Janne Linn Tjelta

^ **STEIN I SØR:** Fra sine reiser verden rundt er det bulderne Andreas husker best. Bilde: Håvard Haukenes

< **KALD START:** Selv om han egentlig vet bedre, er motivasjonen ofte så sterk at Andreas går rett på prosjektene uten å varme opp først. Her på Le Piller (8A).

